

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΤΗΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

ΣΑΤΥΡ' ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΝΕΗ — ΔΙΧΩΣ ΠΑΘΟΣ Ν' ΑΠΟΠΝΗΗ
ΚΑΙ ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤ' ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΗ — ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΘΑ ΒΓΑΙΝΗ
Μ' ΕΤΗΣΙΑΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ — ΔΕΚΑ ΦΡΑΓΚΩΝ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ

Τὸν πρῶτον χρόνον μας ἀπαριθμοῦντες
Ἀρχίζουμε δουλεῖς μὲ φοῦντες!

Ἔτος χίλια κέννιακόσια καὶ δεκάξη —
Ποῦ κἀνένας καὶ καμμιά δὲν εἶν' ἐν τάξει!

Δεκάτ' ἐβδόμη Ἰουλίου — Κι' ἡ λαῦρ' ἀῤῥάνει τοῦ ἡλίου!

Ἐκτος ἀριθμὸς τοῦ φύλλου
Τοῦ ὠραίου καὶ ποικίλου —

Ποῦ κοστίζει μιὰ πεντάρα
Καὶ τὸ παίρνουν μὲ λαχτάρα!

Ἡ Γαλλία κι' ἡ Ἀγγλία
κι' ἡ εὐγνώμων μας φίλια

A MONSIEUR LE COLONEL

MAS

HOMMAGE RESPECTUEUX

Ἄν ὕστερ' ἀπ' ὀλόχρυσά καὶ ὑψασμένα χρόνια
ριχτήκαμε καὶ σήμερὰ στὴν κρούα καταφρόνια —
κι' ἀντὶ καὶ μεῖς νὰ τρεξοῦμε δίπλα στὴν Ἀμαζόνα
τὴ μάννα τοῦ Φαδιέρου μας — τὴ μάννα τοῦ Μαιζῶνα
καὶ στὴν Κυρά τῆς θάλασσας κοντὰ τὴ νεραϊδοῦσα
τὴ μάνν' αὐτὴ τοῦ Μπαῖρον — τῆς λευτεριᾶς τῆ Μοῦσα —
σταυρώνουμε τὰ χέρια μας καὶ βλέπομε' ἀπὸ πέρα
κι' ἀρκουδιαραίους νὰ πειλοῦν κάθε γιάλο καὶ ξέρα
καὶ κάθε χώρα καὶ χωριὸ καὶ γῆν ἑλληνικιά μας —
ποιὸς-ὅμως- μπόρεσε νὰ πῆ πῶς μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μας
ἔγῃκε ποτὲ ἡ Γαλλία μας; ἔγῃκε ποτὲ ἡ Ἀγγλία;
ποῦ τόσην ἔδειξαν γιὰ μᾶς ἀγάπη καὶ φίλια
καὶ τόσο μεγαλόχαρη πάντοτε καλωσύνη —
ποῦ καὶ σαυτό τὸν τάφο μας ἡ μνήμη τῆς δὲν σβύνει!
πῶς ἀρνηθήκαμε ποτὲ τὴν ὠμορφιά καὶ χάρι
κι' ὅ,τ' εἶναι φῶς-ζωή-χαρὰ κι' ἀλήθεια καὶ καμάρι
κἔχει κορῶνα τὸ Σταυρὸ καὶ σύμβολο τὸν Κρίνο
καὶ Ναυαρίνο λέγεται — θυμίζει Ναυαρίνο;

Ποιός μπόρεσε νά φαντασθῆ μιὰ τέτοιο ἀχαριστία
καὶ πῶς ἀλλάξαμεν ἡμεῖς ἀγάπη καὶ θρησκεία ;
ἀκόμα δὲ—πῶς θέλουμε καὶ τὸ κακὸ γιὰ κείνους
ποῦ καὶ δικούς μας πολεμοῦν ἐχθρούς -κοινοὺς κινδύνους ;
γιὰ τ' Ἀπολλώνια παιδιὰ ποῦ πολεμοῦνε πάλι
γιὰ τὴν πανώροια ρήγισσα τῆς γῆς τὴν πειρὸ μεγάλη
ποῦναι καὶ Μοῦσά μας παληά ! ποῦναι Θεά παληά μας !
γιὰ τὴ γλυκειὰν Ἐλευθεριά—ποῦ θᾶναι καὶ δικιά μας !

Δὲν ἦσαν Ἕλληνες ποτέ -ἀλλ' οὔτε κι' Ἀγγλοὶ- Γάλλοι
ποῦ τὸ φαντάστηκαν αὐτὸ καὶ ποῦ τὸ λέν ! εἰν' ἄλλοι !
ἀλλ' οὔτε καὶ Μυτιληνηροὶ νᾶν' εἰμπορεῖ--δικοί μας
ποῦ τόσο τὴ συκοφαντοῦν τὴν ἄμοισρη φυλὴ μας !
οὔτε καρδιὰ στὰ στήθια τῶν ἀνθρώπων θά πύλλη—
ἀλλ' οὔτε κι' ἀνθρωπ' εἰμπορεῖ νᾶναι ποτέ ! εἰν' ἄλλοι !
θενά ναι Τουρκανάκατοι ! καὶ Βούλγαροι θενά ναι
αὐτοὶ ποῦ τὸ βγαλαν αὐτὸ κι' αὐτοὶ ποῦ τὸ ξερονᾶνε !
μά -κι' ὅποιοι νᾶναι- δὲν μποροῦν ποτέ τους καὶ νά κάνουν
τὴ μέρα, νύχτα ! καὶ τὸ φῶς, σκοτάδι !... δὲν μᾶς φτάνουν !
καὶ -μόνο- τρισκατάρατοι καὶ τρισαφορισμένοι
θενά ναι οἱ συκοφάνται μας ποῦ τώρα ναι κρυμμένοι !
θά ξαναρθῆ δένας καιρὸς ποῦ θά φανῆ ἡ ἀλήθεια—
ὅταν καὶ μεῖς προβάλλουμε τὰ φιλικὰ μας στήθια
γιὰ τὴ μεγάλη φίλη μας Ἀγγλία καὶ Γαλλία
καὶ ἡ μεγάλη τῶν μικρῶν ξαναφανῆ φίλια !

Βασιληᾶς καὶ Βενιζέλος
θά μᾶς σώσουν πάλι—τέλος !

Μὲς στὰ μαῦρά μας τὰ χάλια
Ὁ Λαὸς φωνάζει— θέλω
Ἐν' ἀγῆτο μὲ δυὸ κεφάλια—
Βασιληᾶ καὶ Βενιζέλο !

Στρατηλάτη Βασιλέα !
Κυβερνήτη — Βενιζέλο !
Τὸν καινούργιον Ἀχιλλέα
Καὶ τὸν Περικλῆ μας θέλω !

Καβαλλάρη Ἐωνσταντῖνο
Πάνω σάτι λυγερὸ
Καὶ Λευτέρη πῶχ' ἐκεῖνο
Τὸ κεφάλι τὸ γερὸ !

Τὸ μεγάλο Στρατηλάτη
Πάλι ὁ κόσμος νά κυττᾶ
Στὸ γοργότερό Του τάτι
Καὶ στὰς νίκας νά πετᾶ !

Καὶ τὸν καπετᾶν - Λευτέρη
Τὸ τιμόνι νά βαστᾶ
Τῆς Ἀργούσ μας - μὲ τὸ χέρι
Ποῦ σὲ δόξες ὁδηγᾶ !

Θά τὸ δοῦν τοῦ Ἐωνσταντῖνου
Τὸ σπαθὶ νά ξαναβγῆ
Καὶ τὴν κόψι πάλι ἐκείνου
Ποῦ μὲ βιά μετράει τὴ γῆ !

Θά τὸ δοῦν ξανά πῶς βγάζει
Καὶ πῶς διώχνει τὴ σκλαβιά
Καὶ δευτὰ βαριά πῶς σπάζει
Μὲ τὴν κάθε του σπαθιά !

Θά τὸν δοῦν καὶ τὸ Λευτέρη !
Κι' ἄλλοι θά χαροῦν βαθιά
Κι' ἄλλοι θά δεχθοῦν τὸ χέρι
Ποῦ βαρᾶ γερῆ γροθιά !

Θά τὸν δοῦνε τὸ Λευτέρη
Μὲ τὸν Κοινσταντῖνο πάλι
Ποῦ θά κάμουν ταῖρι—ταῖρι
Μιὰν Ἑλλάδα πειρὸ μεγάλη !

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Κι' ὄχι νᾶναι χωρισμένο
Τέτοιο κρίσιμο καιρὸ
Τὸ σπαθὶ τὸ δοξασμένο!
Τὸ καλέμι τὸ γερό!

Μὰ--θὰ σμίξουν πάλι τώρα —
Καί—γραμμένον εἶν' αὐτὸ —
Καί—θὰ δοῦμ' ἀπ' ὦρα σῶρα
Τὸ Δικέφαλον Ἀητὸ!

Τὸ ἐβδομαδιαῖόν μας Πανόραμα—τώραῖόν μας

Ἐδῶ—βλέπετε—Κύριοι—στὴ μορφο τὸ νησί μας
ποῦ κάθε καλοκαίρι

έρχονται νὰ περάσουνε λίγο καιρὸ μαζύ μας
σαυτὰ τὰ παραδείσια μαγευτικά μας μέρη
καὶ μὲ συζύγους λατρευτὰς καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους—
καθὼς καὶ μὲ τῆς γάτες των καὶ τοὺς πιστοὺς των σκύλ-
ῶν ὅσ' ἔξενητεμμένοι μας μεγάλοι τελεμπῆδες— [λους
κάποτε δὲ κι' ἄλλοδαποὶ καὶ ξένοι παραληῆδες
μαζύ μὲ κάθεμιά των κομψευομένη κοῦκλα—
ἔδῶ—λοιπὸν—ἐκόπιασεν ἐσχάτως κι' ἡ Πανοῦκλα
γιὰ νὰ παραθερίσῃ—

ὅσους ἀφίνε' ἡ πεινὰ μας σήμερον ἀθερίστους!
χωρὶς δε καὶ κἀνένας μας γιὰ τοῦτο νὰ πορήσῃ
μὲς στοὺς καλοὺς μας σῶνους τοὺς τωρινούς κι' ἀρί-
Κέδῶ—βλέπετε—Κύριοι—τοὺς πάντας νὰ βιάζονται [στους
σαυτόν τὸν νέον πανικὸν
καὶ στοὺς γιατροὺς νὰ τρέχουνε καὶ νὰ ἐμβολιάζονται
μὲ ῥρὸν ἀντιπανωλικὸν

οὔτινος ἔχομ' ἔλλειψιν μεγάλην τώρα πάλι —
ἐνῶ εἰς ἄλλους πλέομεν πανωλικούς ὄρρους!
καλὰ δὲ πούχαν κάμποσον οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι
καὶ τὸν διέθεσαν γιὰ μᾶς—ὡς καὶ πολλοὺς γιατροὺς
ποῦ «θάνατο στοὺς ποντικούς καὶ μυῖγες» μᾶς προστά-
[ζουν—
ἤγουν—σαυτὰ ποῦ θρέφουμε καὶ ποῦ μᾶς θρέφουν κιόλα!
καί—«πάστρα» λέγομεν οἱ γιατροὶ—«πάστρα παντοῦ» φω-
[νάζουν—
ἀντὶ νὰ μᾶς παστρέψουνε! καὶ νὰ μᾶς ρίξουν φόλα!

Ἐδῶ—πλέον—δὲν βλέπετε—Κύριοι καὶ Κυρίες—
στερνὰ τὸ τῆς μεγάλης μας πρόσφατες φασαρίες—
καθέναν ἐξ ἐκείνων μας ποῦταν καὶ μία δρᾶσις
γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου μας—μὰ καὶ γιὰ νὰ τὸν...εὐράσῃς!
Φρονίμως γὰρ ὑπὲρ ποτε κάθεις αὐτῶν ποιῶν
σάν κάθε φρονιμόπουλος— ὠχετο ἀπιῶν—

ἀφοῦ σεμνῶς τὸν ρόλον του τὸν ἐπαίξεν ὡς τώρα
σάν ἀληθῆς σεμνόπουλος—στὴν ἄσεμνή μας χώρα
ποῦ τέλος μᾶς τὴν ἄφισεν ἔρημη σὰ μιὰ Φαῖδρα
κι' ἀπέδρα! κέξακολουθεῖ—καθὼς ποῦ λέν—ἀπέδρα!
ἀφίνει δὲ πολλὰ καινὰ—καί, μάλιστα, ταμεῖα
ἢ τῶν ἐξαφανίσεων ἐτούτων κάθεμιά—
κι' ἂν ἦσαν τῶν φρονίμων μας ὀλίγα—καθὼς
[λέουν—
σήμερον—εἶναι πάμπολλα κι' ἄλλοι πολλοὶ τὰ κλαίουσι!

Ἐδῶ—βλέπετε—Κύριοι—μιὰ κόρη μαλλιαρῆ—
μὲ μαῖμουδίτιαν ὠμορφιά—μὲ μαῖμουδίσιαν χάρι
καὶ πούχε—καθὼς φαίνεται—κι' οὐρὰ κι' ὄχι μικρὴ
καὶ ποῦ δὲν ἔχι' αὐτὴ καμμιά σχέσι μὲ τὸν... Ψυχάρη
γιατί ναι μὲ, Ψυχαρικὴ καὶ μαλλιαρῆ τὸ σῶμα—
ἀλλὰ—δὲν εἶναι **μαλλιαρὴ** κι' ἡ γλῶσσά της ἀ-
[κόμα!

ἐνῶ—τῶν φαρλατάδων μας κι' ἡ προκομμένη γλῶσσα
ἔχει μαλλιᾶσῃ πρὸ πολλοῦ μὲ τὸ νὰ λήη τόσα
γιὰ νὰ μᾶς πείσῃ, τέλος,
πῶς μᾶς προδίδει πάντοτε σκληρῶς ὁ Βενιζέλος!

Στοῦ Ψαροῦ τάρχοντικόν ποῦν' ἐν ἄντρον μαγικόν.

Στοῦ κύρ Βαγγέλη τοῦ Ψαροῦ τὸ μάγο παλατάκι
ὅπου ναι στὸ παράλληλο κι' ἀρχοντικὸ σοκάκι
τοῦ Ποταμοῦ ποῦ λέγεται κοινῶς τῆς Ἀλυσσίδας
κι' ὡς χιλιόμετρα μακρὰν ἀπὸ θνητῶν φροντίδας—
ποῦ καταπράσινι ἐμμορφιά δένδρων τὸ περιβάλλει
καὶ πῶχει μιὰ κατάφυτη περιοχὴ μεγάλη
μάνθῶνας καὶ μάλσώματα—νερὰ καὶ σιντριβάνια
καὶ μ' Ἀληπασσαλήδικα λημέρια καὶ ντιβάνια—
ἐκεῖ πειὰ κι' ὁ ρωμαντικὸς «Ρωμηὸς» μας τῆς σατύρας
ἐμπνέεται τοὺς στίχους του καὶ γράφει τὰναχειρας!

Στὴ Μαρίκα τὴν Πισσία ὅπου παίξει πιάνο θεῖα!

Μάγισσα Μοῦσα Μουσικὴ—ποῦ ἔτσι ὁ νοὺς σὲ πλάττει—
Θροιάσου ἐμπρὸς στὸ πιάνο σου κέξυπνα του ξανὰ
Τοὺς κοιμιτμένους τοὺς καυμούς ποῦ ἐφτάψυχους φυ-
[λάττει
Στὰ στήθια του—σὰ ζωντανὸς τάφος—τὰ μελανὰ!

Κι' ἂν μὲς σὲ στήθι' ἀνθρώπινα τίποτε πειὰ δὲν ζῆ-
Μὲς στῶν ὀργάνων τᾶψυχα τὰ στήθι' ἀντιλαλοῦνε
Τῶν Ἀθανάτων οἱ καυμοὶ μὲ τῆς χαρὲς μαζύ
Καὶ λέν—πῶς ὡς ἀγάπησαν—αἰῶνια θάγαποῦνε!

Αἰ τῆς Μυτιλήνης κόρες Ποῦναι τώρα λευκοφόρες

Πολλές δικές μας — μέ λευκά
ἐντύθησαν ἐσχάτως
κι' ἡ ωραιότης των νικᾷ
τοὺς ἀνδρας κατὰ κράτος!

Εἶναι δαυτὲς σάγγελικὲς
στὴν γῆν μας ἐμφανίσεις
ἀλλ' ὅμως—σκέψεις σχετικὲς
σὲ κάμνουν ν' ἀπαρήσης:—

Πῶς μέ τοὺς πόθους ποῦ γεννᾷ
τέτοιων Ἀγγέλων χάρις—
κολάζεται στάληθινά
κι' εἶναι γιὰ νὰ κρεπάρης!

Κάπορ' ἀπόκρυφα λουτρά Ποῦναι—φίλοι—μιὰ χαρά!

Στὴ Φυκιότρυπα—κρυφά
κάποιος ὄμιλος τρυφᾷ
« ντὲ μπὲν μίξτ » μέσα στὴ ζέστη—
σὲ μικτὰ λουτρά—τούτέτσι!

Καὶ κολύμβημα ὁρσάτο
κυριῶν τε καὶ κυρίων
στοὺς ἀφρούς—ὡς καὶ στὸν πάτο
γίνεται παθῶν ἀγρίων!

Τι φαιδρότης περιστῆ
στά μικτὰ τούτων λουτρά!
ποῦ μεθᾷ σὰν τὸ κρασί
ὄλας κι' ὄλους ἡ χαρά —

Στὴν ἀγκάλῃ τῆς θαλάσσης
ποῦ γλεντᾷ—καθὼς ποῦ λέμε —
ἡ τῶν πρωτοπλάστων πλάσις
τούτων—ποῦναι νὰ τὴν... χλαῖμε!

Καὶ συστάσεις μερικαὶ

Γιὰ τὰς μὲν καὶ γιὰ τοὺς δὲ

Εἰς τὸν κινηματογράφον σήμερα τὸν « Ἀλκαῖον »
νέον καὶ πάλι πρόγραμμα κι' ὑπὲρ ποτε ὠραῖον!
ποῦ μίαν ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν θ' ἀρίστη
καὶ ποῦ μέ νέα δράματα ὄλους θὰ συγκινήσῃ!

Κι' ἤδη—ποῦ τὸν ἀνέλαβεν ἐπιχειρηματίας
καθὼς τὸ Νί Μαντζόπουλον τὸν ρέκτην— ὁ « Ἀλκαῖος »
θὰ γίνῃ τὸ μοναδικὸν τῆς ἀριστοκρατίας
τὸ κέντρον τὸ θεατρικὸν ἐνταῦθα καὶ σπουδαῖος!

Εἰς τοῦ Χουτζαίου τὸ γνωστὸ φωτογραφεῖο τρέχουν
ὅσοι σεβντᾷ γι' ἀληθινὴ καλλιτεχνίαν ἔχουν—
κέκει καὶ τοῦ ζωγράφου μας τοῦ Μί Κωνσταντινίδου
τάτελιέ βρίσκει κανεὶς κέχει πολλὰ νὰ ἰδῇ!
ἐκεῖ δε τὸ γραφεῖον του καὶ ὁ « Ρωμηός » μας ἔχει
καὶ κάθε του συνδρομητῆς νὰρχεται καὶ νὰ τρέχῃ.

Εἰς τοῦ Μί Νικολαΐδου καὶ τοῦ Νί τοῦ Ταχτατζῆ
ἐκτυποῦται κι' ὁ Ρωμηός μας μᾶλλον πᾶμπολλα μαζί
ποῦναι καὶ τυπογραφίας ἔργα καλλιτεχνικά
καὶ ποῦ πάντοτε κοστίζουν εὐθηνά καὶ λογικά!

Σὰ βλέπετε Μυτιληνῆ ντυμένη σὰν Ἀθίδα
Καὶ γάναϊ σὰν Παρισινῆ, καὶ γάναϊ σὰ Σουλφίδα,
Νὰ ξέρετε πῶς ῥάβεται αὐτὴ στὴ Στεφανέλλη
Τὴ ξακουστὴ μοδίστα μας, τοῦ τόπου μας τὴ Νέλλη!

Κι' ἂν βλέπετε Μυτιληνῆ ντυμένη ὡς Ἀθηναῖο
Κατὰ τὸν Παριζιάνικο πάντα συρμὸ τὸ νέο,
Νὰ ξέρετε πῶς ῥάβεται σιτοῦ Γεώργου Καμπαδέλλη
Πῶλους νὰ κάμνη πάντοτε σὰ φιγουρίνια θέλει!

Ὅποιος παθὸς στὴν Κλινικὴ πηγαίνει τοῦ Δουκάρου
Δὲν ἔχει πειὰ νὰ φοβηθῇ τὸ δρόμιο τοῦ χάρου!
Κέκει θὰ βρῇ καὶ τὸ γιατρὸ τὸ Σταῦρο Πασχαλίδου
Ποῦ καὶ σέτοιμοθάνατο ζωὴν Ἀγναίου δίδει!

Ὅποιος ζητεῖ τονοτικά καὶ δυνατὸς νὰ γίνῃ,
Κονιάκ ΜΑΤΘΑΙΟΥ πάντοτε—μόνον αὐτὸ νὰ πίνῃ!

ΚΛΙΝΙΚΗ Ι. ΜΑΝΩΛΑ
ΣΠΟΥΔΑΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ & ΓΑΛΛΙΑ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ & ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ